

Sygn. akt IV CSK 719/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa Gminy B.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 12.500 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 czerwca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w B. z 14 sierpnia 2018 r., którym zasądzono na rzecz powoda kwotę 29.445.423,82 zł, oraz odpowiednio do tego rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na jej oczywistą zasadność oraz na występowanie w sprawie dwóch istotnych

zagadnień prawnych związanych z przepisami Kodeksu cywilnego o ofercie i jej przyjęciu, a także o wykładni oświadczeń woli.

W odpowiedzi powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania lub o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. może być wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

W ocenie Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie nie występują zagadnienia prawne w powyższym rozumieniu. Pierwsza z przedstawionych kwestii opiera się na subiektywnej ocenie stanu faktycznego dokonanej przez skarżącą, w ramach której twierdzi ona, iż „z okoliczności faktycznych jasno wynika, że strony inaczej

rozumiały przedmiot i zakres oferty”. Taką wersję stanu faktycznego skarżąca próbuje zakwalifikować jako podlegającą ocenie na podstawie art. 68 k.c., który odnosi się do przyjęcia oferty z zastrzeżeniem zmiany lub uzupełnienia jej treści. W tym kontekście przypomnieć należy, że Sąd Apelacyjny jednoznacznie uznał, iż oświadczenie woli było rozumiane w taki sam sposób przez obie strony (s. 10 uzasadnienia). Ustalenie to ma charakter ustalenia faktycznego, którego kwestionowanie jest niedopuszczalne w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.) i którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 zd. 2 k.p.c.). Gdyby zaś nawet rzeczywiście przyjąć, że oświadczenie było inaczej rozumiane przez strony i nie dało się też ustalić jego znaczenia na podstawie obiektywnych przesłanek, to w rachubę wchodziłby przypadek dyssensu, a nie sytuacja przyjęcia oferty z zastrzeżeniem zmiany lub uzupełnienia jej treści. Ta ostatnia zachodzi, gdy oblat właściwie rozumie treść oferty, ale świadomie nie decyduje się na zawarcie umowy zgodnie z jej treścią, proponując odpowiednie modyfikacje.

Również druga z przedstawionych kwestii nie może zostać uznana za istotne zagadnienie prawne we wskazanym powyżej rozumieniu. Pytanie przedstawione przez skarżącą opiera się na bezzasadnym założeniu, zgodnie z którym Sąd II instancji nie wskazał, „jakie elementy tej (tj. – kombinowanej) wykładni miały zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym”. Jak podniesiono powyżej, wskazanie takie było jednoznaczne, gdyż Sąd Apelacyjny przyjął, że strony w taki sam sposób rozumiały złożone oświadczenia woli. W myśl kombinowanej metody wykładni ustalenie takie jest wystarczające, by zaprzestać poszukiwania możliwości innego rozumienia oświadczenia.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się również na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. na oczywiste uzasadnienie skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. postanowienia SN

z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w powyższym rozumieniu. Sądy obu instancji szczegółowo i przekonująco uzasadniły podstawy przyjętej wykładni umowy i zawartej w niej oferty, która to wykładnia ostatecznie oparta została na ustaleniu faktycznym co do rzeczywistego i zgodnego zamiaru stron. Za oczywiście uzasadniony nie może również zostać uznany zarzut błędnego zastosowania art. 65 § 2 k.c. do oferty, która z natury jest jednostronnym oświadczeniem woli. W tym kontekście należy wziąć pod uwagę, że w stanie faktycznym sprawy treść oferty ukształtowana została w wyniku zgodnej woli obu stron, co stanowi argument na rzecz zastosowania tego przepisu. Za oczywiście zasadne nie mogą zostać również uznane zarzuty naruszenia prawa procesowego. W szczególności odnosi się to do zarzutu naruszenia art. 324 § 1 k.p.c., gdyż przepis ten nie narzuca minimalnego czasu trwania narady sędziów przed wydaniem orzeczenia, a naturalne jest, że sędziowie już wcześniej zapoznają się ze sprawą i mogą sobie na tej podstawie wyrobić wstępne stanowisko.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Kwota zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 9 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

